

שיחת השבוע

ערב

ראש-השנה

הגיליון השבועי לכל יהודי 924

כ"ט באלול התשס"ד
(15.9.04)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד — המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

מזכים בשופר

בימי ראש-השנה יצאו אי"ה חסידי חב"ד לזכות יהודים בתקיעת שופר. פעילות זו נעשית על-פי בקשתו של הרבי מליובאוויטש, שקרא לזכות את המוני בית-ישראל ב'מצוות היום'. חסידי חב"ד יבקרו אצל המאושפזים במרכזים הרפואיים, אנשי כוחות הביטחון, קשישים בבתי-אבות, עולים חדשים ואף אסירים בבתי-כלא, ויתקעו לפנייהם בשופר.

עלונים חדשים

לקראת שנת תשס"ה הוציאו-לאור צעירי-חב"ד מגוון של עלוני-הסברה חדשים. עלון **נרות-שבת-קודש** נדפס בכחצי מיליון עותקים, ומופיע בו לוח זמני הדלקת הנרות לכל השנה. כמו-כן הופיעו עלונים מהודרים על חגי תשרי, לילדים ולמבוגרים. עלונים אלו זוכים להצלחה רבה בציבור הרחב.

לוח-שנה לעולים

לקראת השנה החדשה הפיק האגף לקליטת העלייה במרכז צעירי-חב"ד לוח-שנה חדש בשפה הרוסית. הלוח מובאים ההלכות והמנהגים שנוהגים בכל יום ובחגים ובמועדים, וכן מצויינים בו זמני הדלקת הנרות בכל העולם. הלוח מופץ בקרב העולים בארץ ובקרב יהודי מדינות חבר העמים.

ממך אליך

ציבור שאינו מתמצא במהלך התפילה בימים הנוראים יפיק תועלת רבה מהחזור החדש 'ממך אליך', בעריכת **יונדב קפלון** ובהוצאת ידיעות אחרונות. התפילות מודפסות באות צבעונית, ותחתיהן מובא מבוחר של דברי גנות וסיפורת המתקשרים לתפילה. שני כרכים, אחד לראש-השנה ואחד ליום-הכיפורים. טל' 03-7683333.

זמני השבוע

ירושלים ת"א חיפה באר-שבע אילת ניו-יורק

כניסת החג	6:09	6:24	6:16	6:27	6:23	6:48
צאת השבת	7:18	7:20	7:19	7:20	7:17	7:44

פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il

דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לבקש ולקבל שנה טובה

חבל לפגום באווירת הקודש והאחדות הנדרשת בימים האלה. מותר לעשות פסק-זמן במאבק הציבורי, ולמקד את הפעילות להשפעה במקומות שבהם נקבעות החלטות האמיתיות

בימים הסמוכים לראש-השנה משתררת מטבע הדברים אווירה פייסנית בציבור. הכול משגרים זה לזה ברכות ואיחולים לשנה החדשה, והפנים נשואות קדימה, לשנה טובה ומתוקה. משום כך כואב להיווכח כי דווקא בימים האלה מתחדד המתח בין חלקי העם ונשמעים דיבורים קשים על קרע חריף שסופו מי ישרונו.

אין ספק שהמצויאות העכשווית כואבת. אחרי ארבע שנים של טרור רצחני, אבדן חברים יקרים, שכול ויתמות, אלפי פצצות מרגמה ורקטות קסאם, שבהם עמדו היהודים תושבי חבל עזה בגבורה מפליאה, הם זוכים לקבל 'אות-הוקרה' לעמידתם האיתנה — צו גירוש ועקירה. הגזרה הזאת בלתי-נתפסת, ומיזם ליום היא נראית אכזרית וחסרת היגיון יותר ויותר.

ערכאה עליונה

והנה מגיעים הימים הנוראים. איך היו קהילות ישראל מגיבות לפני מאה או מאתיים שנים, כשהייתה מגיעה בשורת-איוב על גזרת גירוש שמרחפת על יותר מעשרים כפרים ועיירות, שבהם מתגוררים קרוב לעשרת-אלפים יהודים? הלוא השמים היו נבקעים מקולות הזעקה. העובדה שיוזמי הגזרה הנוכחית הם יהודים, ושהדבר מתרחש בארץ-ישראל ולא בפולין — רק מעצימה את תחושות הכאב והאבסורד.

ובכל-זאת אסור לנו להניח לאירועים הקשים הללו לשבש את אווירת החג ולפגוע בהתייחדות של המוני בית-ישראל עם בורא-עולם בימים הנוראים. כל ימות השנה יש צורך לפעול בדרכים המקובלות והארציות — לעזוק ולהתריע, למחות ולהפגין, להתפלמס ולשכנע; אולם בימים האלה עוברת ההכרעה לערכאה אחרת, לערכאה של מעלה.

ככלות הכול, "לב מלכים ושרים ביד ה'". התהליכים הארציים הטבעיים אינם אלא

השתקפות של תהליכים המתחוללים בעולמות העליונים. כל השנה אנחנו דואגים לפרנסה, אבל בראש-השנה נקצבת הפרנסה שנקבל באמת. כל השנה אנחנו משתדלים לשמור על הבריאות, אבל בימים הנוראים נקבע "מי יחיה". גם האירועים המדיניים והביטחוניים נקבעים למעשה שם, למעלה, בימים הללו.

לכן יש להפנות בימים האלה את מרכז תשומת-הלב אל אבינו שבשמים. חבל לפגום באווירת הקודש והאחדות הנדרשת בימים האלה. מותר לעשות פסק-זמן במאבק הציבורי, ולמקד את הפעילות להשפעה במקום שבו נקבעות החלטות האמיתיות — ותשובה, ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה".

הבקשה הגדולה

הלוא כל מי שעניינים בקדקודו רואה שמציאות-חיינו איננה נקבעת על-ידי מהלכים ארציים בלבד. ההפך הוא הנכון — המאפיין את התנהלותה הוא המרכיב העל-טבעי, הבלתי-צפוי. הניסים הם השגרה, ואילו מצב של שגרה הוא בבחינת נס מפתיע. על-כן התפילה לאבינו שבשמים היא הדבר הריאלי ביותר.

דברים אלו מקבלים משנה-תוקף בראש-השנה. על ארץ-ישראל נאמר "ארץ אשר... תמיד עיני ה' אלוקיך בה, מראשית השנה ועד אחרית שנה". השגחתו המיוחדת של הקב"ה על ארץ-ישראל מתחדשת בכל "ראשית השנה", וביום זה נקבע מה שיקרה בארץ "עד אחרית שנה". בראש-השנה אנחנו גם מבקשים במיוחד "שמחה לארצך וששון לעירך".

ומכיוון שכבר נפתחים שערי השמים ומתקבלות הבקשות, הבה נבקש את המשאלה הגדולה ביותר: "מלוך על העולם כולו בכבודך, והינשא על כל הארץ ביקרך", עד שכבר תהיה "צמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן-ישי משיחך, במהרה בימינו".

שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה

למה תוקעים בשופר

רמז כפול

גם במצוות תקיעת שופר יש נקודה שהיא למעלה מכל הבנה — "גזרת הכתוב". אין פירוש הדבר שבעצם יש למצווה טעם והסבר, ומסיבה כלשהי לא נתגלה לנו; אלא הכוונה היא שתקיעת שופר, בעצם מהותה, היא גזרת הכתוב שלמעלה מכל טעם ונימוק. כך רוצה הקב"ה, רצון שלמעלה מכל טעם והסבר.

ועם זה יש בתקיעת שופר גם "רמז" לעבודת התשובה, על שני היבטים — 'סור מרע' ו'עשה טוב'. השופר מעורר את האדם: "עוררו ישנים משנתכם", רמז ל'סור מרע', וכמו-כן הוא קורא: "וחזרו בתשובה", רמז ל'עשה טוב'. שני ההיבטים הללו בתקיעת שופר מקבילים לשני ההיבטים בכוונת הבריאה, ועל-ידי כך מתחדשת מלכותו של הקב"ה על העולם.

(לקוטי שיחות כרך יד, עמ' 123)

המצווה המרכזית של ראש-השנה, 'מצוות היום', היא תקיעת שופר. על מצווה זו אומר הרמב"ם: "אף-על-פי שתקיעת שופר בראש-השנה גזרת הכתוב, רמז יש בו, כלומר, עוררו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה".

דבריו אלה מלמדנו הרמב"ם שבתקיעת שופר שני עניינים: א) עניין שלמעלה מהשגתו של האדם — "גזרת הכתוב"; ב) עניין שניתן להבנה ולתפיסה על-ידי האדם — ההתעוררות לתשובה שיוצר קול השופר.

נקודה על-שכלית

ראש-השנה הוא יום כללי ומרכזי, שעליו נאמר "זה היום תחילת מעשיך". ביום הזה הבריאה מתחדשת, וכאילו נבראת מחדש. ההתחדשות הזאת מקיפה את כל העולמות, העליונים והתחתונים. על-כן קשורים ענייני ראש-השנה לעצם כוונת הבריאה.

שני העניינים הנזכרים לעיל במצוות שופר

מקבילים לשני עניינים דומים בכוונת הבריאה. כשם שבתקיעת שופר יש נקודה על-שכלית, שלמעלה מתפיסת האדם, ונקודה שניתנת להבנה, כך גם בתכלית הבריאה קיימים שני עניינים אלה.

למה נתאווה?

חז"ל אומרים, שכוונת הבריאה היא — "נתאווה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים". מדוע נתאווה לכך הקב"ה? — על זה אין תשובה. רבנו הזקן אמר על כך, שחז"ל משתמשים בכוונה בביטוי "נתאווה", משום ש"על תאווה אין שואלים קושיות". ביטוי זה משמעותו אפוא, ש'תאוותו' של הקב"ה לברוא את העולם אינה יכולה להיות מובנת ונתפסת על-ידי יצור נברא כלשהו, אלא זו 'תאווה' שלמעלה מטעם ודעת.

ובכל-זאת, אף שאיננו מבינים מדוע נתאווה לכך הקב"ה, הרי אנו יודעים ומבינים מה הוא הדבר שבו הקב"ה חפץ: רצונו הוא שהעולם הזה התחתון, שמעצם בריאתו מסתיר את האור האלוקי, יהיה 'דירה' ומשכן לו יתברך.

מן המעייין

נושא השבוע: ראש-השנה

אמרת השבוע

הפגישה הראשונה

בראש-השנה, לפני התקיעות, סיפר רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב: מלך גדול יצא לטייל ביער ותעה במשעוליו. ימים רבים חיפש את דרכו, וכשעמד על סף ייאוש הופיע לפניו כפרי אהד, שהביאו לביתו, האכילו והשקהו וטיפל בו במסירות. המלך היה אסיר-תודה לו ולאות הוקרה הביאו לחצר המלכות ונתן לו תפקיד מכובד בארמון.

לימים חטא האיש למלך ונגזר דינו למיתה. לפני ביצוע גזר-הדין שאל המלך לבקשתו האחרונה. אמר האיש: מבקש אני שהמלך ואני נלבש אותם בגדים שלבשנו כשנפגשנו ביער. מילא המלך את בקשתו, ואז נזכר בחסד שהאיש עשה עמו וביטל את גזר-הדין.

וסיים רבי לוי-יצחק: תקיעות השופר מזכירות לקב"ה את היום שבו נפגשנו, במעמד הר-סיני, בקול שופר, ואז הוא ממתיק את דיננו ונותן לנו שנה טובה ומתוקה.

שיהודי יאמר שבח על חברו, כי יודעים הם שהקב"ה מתאווה לטובתם של ישראל, אף יותר מלתפילת הצדיקים.

(המהר"ש מליובאוויטש)

אגודה אחת

ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם" (מן התפילה). אם יעשו כל ישראל אגודה אחת, ויהיו באחדות אמיתית, יזכו לעשות את רצונך בלבב שלם.

(כנסת יחזקאל)

בקשות מבלבלות

רבי יוסף, דודו של ה'צמח-צדק', שהה פעם אחת בימים הנוראים בעיר אחת. אחרי התפילה בראש-השנה אמר: המתפללים בבלבו אותי, כי הם ביקשו על שפע גשמי בלבד.

הוספה חדשה

בראש-השנה, יקבל עליו להוסיף בשלושת הדברים האלה: הידור במצוות-עשה, זהירות במצוות לא-תעשה ותוספת הנהגה טובה.

(אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש)

שפע בשביל הקב"ה

רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב היה אומר בראש-השנה: ריבונו של עולם, כל הבקשות של עמך ישראל לפרנסה ברווח הן לצורךך. כי מה יעשה יהודי לכשירוח לך? — יגדל בניו לתלמוד-תורה, יענג את השבת, יפתח ידו לצדקה. מדוע אפוא לא תעניק להם זאת?

"למענך אלוקים"

זהו שאנו אומרים בתפילת ראש-השנה: "זכרנו לחיים... למענך אלוקים חיים". הבקשה "זכרנו לחיים" היא משום ש"למענך אלוקים חיים" — כל בקשת חיותנו וכתובתנו לטובה היא "למענך".

(רבי דוד-משה מסשורסקוב)

רעות וידידות

"יום תרועה יהיה לכם". "תרועה" מלשון רעות וידידות. רמז לנו הכתוב, כי אי-אפשר לקבל את הארת היום אלא על-ידי אחדות ורעות.

(בית אהרן)

המלאכים מצפים

בראש-השנה המלאכים עומדים ומצפים

שופר של גדי

התאריך המדויק שבו גורשנו – קבוצת פליטים יהודים מפולין – לסיביר, שמור היטב בזיכרוני. זה היה בליל שבת-קודש פרשת קורח ת"ש (1940). באותו לילה נתפסו יהודים רבים בכל מחוזות מזרח פולין, שהיו בשלטון הכיבוש הרוסי, והוגלו ברכבות מיוחדות לקצווי רוסיה.

הרכבת נסעה ימים וילות ללא הפסק. בחוץ שרר הקיץ במלוא תוקפו. שדות גדושים יבולי-ברכה חלפו לנגד עינינו. הקוצרים עמלו לאסוף את הברכה לביתם ושירה נלהבת פרצה מפיהם. ואנו הגולים, שישבנו צפופים בקרונות, התכווצנו מרעב וחשנו את הקור חודר לעצמותינו. קור בעיצומו של הקיץ? כן, כי כבר ידענו שהמטרה הסופית היא – סיביר.

שלושה שבועות נסענו ברכבת, עד שהגענו לתחנת אומסק, על גבול סיביר. שאלנו אם זו התחנה הסופית. חה, חה, חה – צחקו השומרים במלוא גרונם – כאן רק נפתח השער לסיביר. סיביר עצמה רחבה לאי-קץ; אתם תגיעו עד הקצה שלה.

הטעינו אותנו על ספינת-משא גסה, ובה הועברנו הלאה. שוב עברו כמה שבועות של הפלגה מייגעת, על-פני ימים ונהרות. יום אחד התבשרנו – עד כאן. הספינה נעצרה. היינו בטבורם של 'עירות הטייגה' האין-סופיים.

נמסרנו לידי מפקד רוסי, סרגיי שמו. אכזר זה היה השליט היחיד באזור. מן הספינה הובלנו אל ה'פוסילק' – צריף-עץ שהוכן באמצע היער. היינו למעלה ממאה ועשרים נפשות יהודיות. מיד חולקנו לחמש 'פלוגות' עבודה, שכל אחת מהן שוכנה בצריף נפרד. הצריפים היו מרוחקים כשמונה-עשר קילומטרים זה מזה. בכל-זאת החלטנו לשמור על קשר הדוק בינינו. קבענו סימנים בתוך היער העבות, ובערב הראשון כבר נפגשנו להתיעצות.

השאלה הראשונה שהעלה אחד הזקנים שבתבורה, ר' יעקב מליז'נסק, הייתה – "נו, מילא, סיביר זו סיביר; אבל מניין ניקח שופר לראש-השנה?". עמדנו בסוף חודש תמוז, אבל בהחלט כבר היה ראוי לחשוב על ראש-השנה.

בינתיים לא חסרנו דאגות. סרגיי נתן לנו 'שיעור ראשון' בהלכות עבודת-פרך: "אצלי עובדים כל השנה, בקיץ ובחורף, בכל מזג-אוויר. רק סוג העבודה משתנה על-פי העונה. בקיץ

"אבא! אבא!"

השופר עומד במרכז עניינו של ראש-השנה, כפי שמבואר במאמרי החסידות של היום. תורת החסידות מבארת בהרחבה את פעולתו של השופר הן בעולמות העליונים והן בנפש האדם. בכך נותנת החסידות עומק מיוחד לטעמים המובאים בספרי הראשונים על תקיעת השופר בראש-השנה.

הבעש"ט (הוספות לכתר-שם-טוב סימן קח) מבאר את עניין השופר באמצעות משל למלך ששלח את בנו-יחידו למדינה רחוקה, אך הבן שכח את משרת נסיעתו ובזבז את כל הכסף שנתן לו אביו, עד שנשאר בעירום ובחוסר-כול. בצד לו החליט לחזור לבית אביו, אך הדרך ארכה זמן רב, עד שהצליח להגיע לשער חצר המלך. בינתיים שכח את שפת מדינתו, ולא היה יכול לומר לשומרים שהוא בן המלך. החל הבן לצעוק בקול גדול, והמלך, שהכיר את קול בנו, יצא אליו, נישקו, חיבקו והכניסו לביתו.

הנמשל: המלך – זה הקב"ה. הבן – בני-ישראל, שנקראו בנים למקום. הקב"ה הוריד את הנשמה לעולם הזה, כדי לקיים תורה ומצוות, אך היא נתרקה מאוד, ומחמת אורך הגלות נשכחה ממנה אף ה'שפה'. לכן היא צועקת בקול פשוט לאביה שבשמים. זוהי תקיעת שופר – צעקה עמוקה ופנימית, המעוררת את רחמי הקב"ה, והוא מראה את חיבתו לבנו-יחידו ומוחל וסולח לו על העבר.

כדי של תקווה

פעם אחת ציווה כ"ק אדמו"ר מהר"ש מליובאוויטש למסור לחסידים בערב ראש-השנה לפני תפילת ערבית, כי מה שמבואר בחסידות, שתקיעת שופר היא כאדם הצועק "אבא, אבא" – העיקר אינו ה'אבא', אלא ה'צועק'. באותו ראש-השנה רעשה כל העיירה מבכיות של תשובה (ספר השיחות תש"ד עמ' 4).

"כ"ק אדמו"ר הרי"צ כותב באחת מאיגרותיו (איגרות-קודש כרך י, עמ' תכו): "התשובה של תקיעת שופר היא כאדם הצועק 'אבא אבא, רחמני! השיבני אליך ואשובה!'. זוהי צעקת הלב. הלב בוכה מעצמו, בדמעות הניגרות ונובעות מעצמו, כבעל יסורים וכיודע מכאוב, שאינו זקוק להתבוננות, אלא הוא בוכה מעצמו. דמעות אלו, גם שמחה יש בהן, שכן היתום שאין לו אב – מקונן, אבל הבן אשר לו אב השומע את קולו – בוכה. פירוש הדבר: היתום אין לו משענת והוא אומלל רחמנא-ליצלן; ואילו הבן, אף שצר לו מריחוקו מאביו, סוף-סוף יש לו אבא!"

צעקת האנשים הפשוטים

הבעש"ט היה נוהג לתקוע בשופר במעמד תלמידיו. פעם אחת ביקש מתלמידו בעל ה'תולדות' לתקוע אצל התלמידים, והוא עצמו תקע לפני אנשים פשוטים וילדים, שצעקו בכל עוצם נפשם: "אבינו שבשמים, רחם-נא!". וזה פעל יותר מהכול (ספר השיחות תש"ה עמ' 6).

פעם אחת הגיע אל הרבי מהר"ש לראש-השנה אחד הרבנים החסידים, והוא הבחין שב'תרועה' תקע הרבי ארבעים ושתים 'טרומיטין'. החליט הרב להיכנס אל הרבי ולשאל לטעם הדבר. כשנכנס ל'יחידות' אמר לו הרבי: "סבור אתה שמחשבות זרות הן רק דברי שטות והבל? גם כשחושבים מה שלא צריכים, אפילו בענייני קדושה, הרי זה בבחינת מחשבות זרות" (ספר השיחות תש"א עמ' 28).

ביום הראשון של ראש-השנה תרפ"ז, כשאמר אדמו"ר הרי"צ את הפסוקים שלפני תקיעת שופר, והגיע למילים "אל יעשקוני זדים", פרצה מפיו אנהה עמוקה ומרה: "איי, געוואלד!". הדבר הפליא את כל הקהל. הכול ידעו את זהירותו של הרבי בדיבורים בכלל, כל השנה, ובפרט בימים הנוראים, ובפרט ביום הראשון של ראש-השנה באמצע פסוקי התקיעות. הדבר נשאר בגדר חידה עד חודש סיוון באותה שנה, שאז נאסר והושלך לכלא בידי הקומוניסטים. אר-א הבינו הכול את פשר אנחתו של הרבי.

עצים. על עבודת הכריתה אני מפקח בעצמי ואני קובע בכל פעם את המכסות, על-פי גודל העצים וחוסנם".

נרתמנו לעבודה המפרכת של איסוף הנטף מעצי האורן, אבל ר' יעקב הזקן לא נתן לנו מנוח: "כל השופרות

אוספים את השרף הנוטף מעצי האורן. יש מכסת-עבודה קבועה, לגברים לחדו ולנשים לחדו. כל גבר צריך לחתוך חתך עמוק בתוך אלפיים עצים ליום. כל אישה צריכה לאסוף שמונה קילו נטף ליום. אלה המכסות לקיץ. בחורף יוצאים הגברים לכריתת

כשרים, חוץ משל פרה", פיזם באוזנינו את המשנה במסכת ראש-השנה. "יש לי רעיון כיצד להשיג שופר", התעורר אחד מאתנו, נתן בילסקר שמו, צעיר נמרץ ובעל-תחבולות. "לא-רחוק מהצריף שלנו גרים איכרים רוסים, שיש להם משק בעל-יחיים. אלך אליהם ואשתדל לקנות גדי עיזים!"

"הפלא-ופלא!", התלהב ר' יעקב למשמע הרעיון. "טמון אצלי מטבע של כסף ואתן את חלקי לקניית הגדי, והעיקר, יש איתי סכין-שחיטה קטן, כי אני יודע לשחות לעת הצורך, ואז נוכל לשחות את הגדי על-פי דין".

בפועל, אותו איכר סיבירי לא רצה בשום אופן למכור את הגדי בכסף. כסף וזהב אינם שווים מאומה בעיניו. לפתע הבין נתן בילסקר את הטמון בליבו של ה'סיביריאי' – 'מחורקה' (טבק לעישון סיגריות), על כך ודאי חולם האיכר.

וכך היה, העסק נעשה על-יסוד חליפין. בעד חפיסת 'מחורקה' נמכר הגדי. הוא נשחט בידי ר' יעקב בדחילו ורחימו. אותו שבוע היה אצלנו כמו שבוע של חג, משום שטעמנו טעם בשר בשבת-קודש. אחרי עבודת פרך של עשר שעות, בלי הפסקה לרגע, הסבנו לסעודת שבת. מתוך הצריפים שלנו פרץ ניגון הזמירות 'בשר ודגים וכל מטעמים'.

אלא שלא זה היה העיקר. העיקר היה השופר שרכשנו לקראת ראש-השנה. במשך כל חודש אלול עסק ר' יעקב בהכנת השופר. באין מכשירים נחוצים צריך היה למצוא תחבולות כיצד לנקר בתוך הקרן ולנקותה.

בערב ראש-השנה ירדו גשמים עזים והשלג נמס למחצה. הדרך הייתה חלקלקה וקיוונו להשתחרר מעבודה. אך לא כך היה. הפעמון צלצל: לעבודה. "רק הזקנים מורשים להישאר, אבל הצעירים מוכרחים לעבוד!". פקד סרגיי.

יצאנו ליער. ר' יעקב הישיש קיבל רשות להישאר בצריף ולהתפלל לעצמו, אך הוא לא רצה להישאר לבדו. השופר היה בכיסו והוא בא איתנו. אין לתאר את עוצם הצער ועגמת-הנפש שלנו. אבל בסבך היער, במקום שעינו הרעה של סרגיי לא הגיעה לשם, נערכה תפילת ראש-השנה. זו הייתה תפילה חטופה, אבל התקיעות של השופר שהוכן על-ידי ר' יעקב – אין למעלה מהן. קול השופר בקע את היער, בקע כל חומה אטומה, בקע כל חיץ בין שמים וארץ.

אמנם זה היה שופר קטן של גדי, שופר עני ודל, אלא שבאוני כולנו דהדד אותו הקול, כלשון התפילה: "ובשופר גדול ייתקע וקול דממה דקה יישמע, ומלאכים ייחפזו וחיל ורעדה יאחזון".

(על-פי 'עת לחשוב')

ובאו האובדים בהודו והנידחים באמריקה

‘אסנט’ נפלה בעת שחבשו את ספסלי ‘כולל’ חב”ד בעיר. עם רזומה של מחפשי-דרך בעצמם חשבו אז השלושה בעיקר על תיירים צעירים מארה”ב.

באו ארבעה

“כמה חודשים הסתובבו בירושלים ובכל מיני מקומות ונערכנו לקיים בסוף השנה (תשמ”ג) חודש של פעילות יהודית. צפינו לחמישים משתתפים. בסוף הגיעו רק ארבעה (שלושה מהם, אגב, הציצו ונשארו). היינו מלאי אכזבה. אבל לקראת השבת הראשונה הגיעו עוד כשלושים צעירים. כך היה גם לקראת כל אחת משלוש השבועות הבאות. הגענו למסקנה שקל ומעשי יותר להביא אלינו תיירים צעירים ליומיים-שלושה מאשר לתקופות ארוכות. כך נקבעה מתכונת הפעולה של ‘אסנט’.”

קצת פועלים במכון שני מסלולים מקבילים – לתיירים מחו”ל ולצעירים מהארץ. “הסגנון בשתי הקבוצות שונה, אבל המטרה זהה לגמרי – לעורר את הניצוץ היהודי ולתעל את החיפוש הרוחני לכיוון הנכון”, אומר הרב לייטר.

הרב לייטר ואחד המבקרים: לתעל את החיפוש

תזונאי חסיד חב”ד בברוקלין, ר’ מאיר אבוחצירה.

מרכז לתיירים

“במשך שנה ערכתי לאבוחצירה עיתון שהוציא-לאור בניו-יורק על תזונה ויהדות”, מספר הרב לייטר (51). “לאחר מכן למדתי שנתיים בישיבה בניו-יורק. משם הגעתי לעוד תקופה של לימודים בכפר-חב”ד. בשלב הבא נישאתי לרעייתי חיה-ברכה”. הרב לייטר ולרעייתו, בעלת-תשובה מקולורדו, אחד-עשר ילדים (בלי עין הרע).

וישנפסקי, טילים ולייטר עלו ארצה לפני כעשרים וחמש שנים והתיישבו בצפת. ההחלטה להקים את

בשנים האחרונות אנו עדים לתופעה רחבה של צעירים מהארץ הנודדים לקצות תבל, בעיקר למזרח הרחוק, בחיפוש אחר משמעות רוחנית לחייהם. הם מתגלגלים דרך כל מיני אשרמים וגורואים למיניהם וחוזרים ארצה, מבולבלים משהיו. בני-המזל שבהם נפגשים עם שליחי חב”ד הפועלים גם במקומות הנידחים ביותר ומופתעים מגלות ש’האור’ היה קרוב אליהם הרבה יותר משחשבו.

ומה קורה בשוכם ארצה? במכון ‘אסנט’ – שפירושו בעברית, ‘טיפוס’ – מנסים לתת לכך תשובה. כבר שמונה שנים מפעיל המכון, השוכן ברחוב האר”י בצפת העתיקה, אגף לדוברי עברית. בראש האגף עומד אייל ריס, תקליטן תל-אביבי ידוע בעבר, שחזר בתשובה וכיום הוא חסיד חב”ד ומנחה סדנאות למודעות עצמית וללימוד פנימיות התורה.

מפגש אצל תזונאי

מדי ערב מתקיימים במקום שיעורי תורה מגוונים ואחת לחודש נערך סמינר שהמארגנים מעדיפים לכנותו “מפגש חוויתי”, המתפרס על-פני סוף השבוע. המכון מחזיק גם אכסניה, ששימשה בעבר בית-מלון, ומשתתפי המפגשים והשיעורים נהנים מאירוח מלא במחיר מוזל מאוד.

מכון ‘אסנט’, שבימים האלה מלאו עשרים ואחת שנים להיווסדו, הוקם על-ידי שלושה בעלי-תשובה מארה”ב – הרב משה וישנפסקי, הרב ירחמיאל טילים, המנהל את המחלקה לדוברי אנגלית, והרב שאול לייטר – ראש המכון. וישנפסקי מצא את דרכו ליהדותו בעזרת חסידי חב”ד בקליפורניה. השניים האחרים – בוגרי אוניברסיטאות ותזונאים מוסמכים – הכירו זה את זה אצל

ערכ ראש השנה תשס”ה
 בפרוס עלינו השנה החדשה הבעלי”ט, ברכותינו לך ולכם ולכל בני ביתכם, שתוכו להכתוב ולהחתם לשנה טובה ומבורכה, פרנסה טובה, בריאות איתנה, אושר שלום ושלווה, עליכם ועל כל בית ישראל. אמן כן יהי ריצון

תחל שנה ונרכוטיה

מאמינים בביטוח כהלכה
1800-39-33-39

חדש!
המתנה המושלמת לילדים!

בגן של דודו - בכיכובו של דודו פישר
 עולם מלא אמונה, ערכים ותוכן, בהפקה מוסיקלית צבעונית ומרהיבה!

לרגל יציאת בגן של דודו 6
 הקלטת השישית בסדרה האהובה והאיכותית, מבצע מיוחד על כל קלטות הסיידרה!
 לפרטים טל: 1-700-704-120

ניתן להשיג בקלטות וידאו, D.V.D, תקליטורי וקלטות שמע C.D.R לצפייה במחשב

פִּינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מהלכות ראש-השנה

שאלה: נא לציין את ההלכות הנחוצות לראש-השנה הקרוב.

תשובה: הדלקת נרות. את הנרות בערב ראש-השנה רצוי להדליק לפני השקיעה, כמו בערב שבת. מי ששכחה – תדליק בליל החג, מאש קיימת בלבד. את נרות יום שני של ראש-השנה מדליקים בלילה, לפני הקידוש, והנשים נוהגות ללבוש בגד חדש או להניח לפנין פרי חדש, כדי לברך ‘שהחינו’ ללא פקפוק. בחג השני, יום שיש, ערב שבת שובה, מדליקים את הנרות רק בזמן הקבוע בלוחות כמובן.

עירוב תבשילין. בערב החג עורכים ‘עירוב תבשילין’, כדי להתיר להכין ולבשל בחג לכבוד השבת, אבל יש לזכור: א) העירוב מתיר לעשות מלאכה רק בחג השני לצורך השבת. אין היתר לעשות בחג הראשון מלאכה שאינה לצורך היום – אף לא לצורך החג השני. ב) אין היתר זה מועיל אלא אם-כן קיימת אפשרות כלשהי ליהנות מתוצאות המלאכה

ביום החג עצמו, כגון שאם יזדמנו אורחים בחג, ויכלו ליהנות מבישול זה. לכן משתדלים לסיים את ההכנות לכבוד שבת בשעה מוקדמת.

תקיעות. אסור להפסיק בין הברכה לעשיית המצווה, ולכן אין לדבר כלל מתחילת הברכות עד סיום התקיעות ‘מיושב’, שלפני מוסף. מאחרי התקיעות הללו ועד סוף התקיעות של תפילת מוסף מותר לדבר רק בענייני התקיעות והתפילות ולא בדברים אחרים. באמצע התקיעות אין לדבר כלל, כדי שנוכל לשמוע אותן כראוי. אסור לתקוע סתם בראש-השנה אלא כדי להוציא אחרים ידי חובתם, או כדי להשמיע לנשים. אך אפשר לתת לילדים מתחת לגיל בר-מצווה לתקוע כדי להנכם.

זמן יקר. אמרו חז”ל: ‘הישן בראש-השנה – ישן מזלו’. לכן נוהגים שלא לישון בימי ראש-השנה, וכן שלא לבלות את הזמן בדברים שאינם מענייני תורה או תפילה, ומה טוב – לומר תהילים בכל רגע פנוי, כי קדוש היום לאדוננו (ויש מתירים לישון לאחר חצות היום).

מקורות: שו”ע או”ח סימנים: תקנ, תקנז, תקמ, תקמב, תקצב, תקצז, תר ונו”כ.

“שולחן שבת” עושה לכם שבת אחרת

שולחן השבת שלכם ייראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המבחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ולא תוספת דמי משלוח): “יוזאיקה”, 1-700-704120

